

Arrest

nr. 78 424 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MALLIEN, die loco advocaat L. DIERCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de betrokken gemeente op 6 december 2010 een beslissing had getroffen tot weigering van voltrekking van het huwelijk van verzoekster met de Belgische onderdaan D.L., trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 26 januari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen verklaarde bij vonnis van 15 maart 2011 het door verzoekster ingestelde beroep tegen de bovenvermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand ontvankelijk doch ongegrond.

1.3. Op 19 april 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner, de heer D.L.

1.4. Op 31 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissing ingestelde annulatieberoep werd op 21 oktober 2011 verworpen door de Raad bij arrest nr. 68 593.

1.5. Op 5 september 2011 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner, de heer D.L.

1.6. Op 2 december 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd betekend op 19 december 2011. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Beide partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek...

*Artikel 40 ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3 * die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.*

Aangezien uit de huwelijksweigering van de burgerlijke stand dd. 02.12.2010 blijkt dat het huwelijk werd geweigerd en betrokkenen niet mogen huwen, voldoen betrokkenen niet aan de hierboven gestelde voorwaarden van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze weigering werd bevestigd door het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd. 15.03.2011.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, *“Schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Eerste middel: schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag is om volgende redenen geweigerd : ...

f) ten aanzien van geen van beide een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek...

Artikel 40 stelt : ' de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40his lid eerste lid 1 ° tot 22 die de belg begeleiden of zich hij hem voegen. '

Aangezien uit de huwelijksweigering van de burgerlijke stand dd 02.12.2010 blijkt dat hel huwelijk werd geweigerd en betrokkenen niet mogen huwen, voldoen betrokkenen niet aan de hierboven gestelde voorwaarden van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze weigering werd bevestigd door het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd 15.03.2011.

Dat dit deel van artikel 40 bis §2 is ingelast In de wet bij wet van 8 juli 2011, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12.9.2011 en in werking getreden op 22.09.2011.

Dat de aanvraag werd ingediend voor de inwerkingtreding van deel f van artikel 40bis §2 met name op 05.09.2011.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van "de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster meent dat nieuwe wet niet kan worden toegepast aangezien de aanvraag dateert van 5.9.2011.

De regelgeving aangaande de gezinshereniging met een Belg werd in belangrijke mate aangepast bij Wet van 08.07.2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: 'de Wet van 08.07.2011').

Ingevolge deze wetswijziging, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12.09.2011 en die van kracht is sinds 22.09.2011, kan er een aanvraag o.g.v. artikel 40 bis Vreemdelingenwet worden ingediend indien ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Verzoekster houdt voor dat deze nieuwe wet niet bestond op het ogenblik van de aanvraag dd. 5.9.2011, en dus niet kan worden toegepast.

De verwerende partij stelt vast dat de door verzoekster ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de Wet van 08.07.2011, en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip "beslissing" teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"§ 2. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekster opgeworpen schending. De Raad mag niet toetsen aan het beginsel van de niet-retroactiviteit wanneer die toetsing onverenigbaar is met de ondubbelzinnige wil van de wetgever (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N, 17 mei 2010). De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekster als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

De Wet van 08.07.2011 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12.09.2011 en trad in werking 10 dagen na de publicatie ervan, op 22.09.2011.

Dat door de wetgever werd geopteerd voor de directe inwerkingtreding van de Wet van 08.07.2011, zonder in overgangsmaatregelen te voorzien, is een beleidskeuze die niet voor betwisting vatbaar is en die niet mag worden verward met het beginsel van de terugwerkende kracht.

Indien de decreetgever een beleidskeuze noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat zij met onmiddellijke ingang worden doorgevoerd en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsmaatregel te voorzien (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011).

Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998. A.R. S.97.0052.F; Cass. 14 februari 2002, A.R. C.00.0350.N; Cass. 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N; Cass. 28 februari 2003. A.R. C.00.0603.N; A.C. 2003, nr. 141: Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011). Elke nieuwe wet is dan ook in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingsfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren — avant la lettre - in haar werkingsfeer bevond (P. VAN ORSHOVEN, 'De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving', A.J.T. 1998-99, 27 e.v.).

Het verworven recht wordt nu eens gedefinieerd als het recht dat zich in ons patrimonium bevindt en ons dus niet meer kan afgenomen worden (Pandectes belges, V° Droit acquis. n° 1), dan eens als het recht dat in rechte zou kunnen uitgeoefend worden, het recht voorzien van een vordering (Pandectes

belges. V° Droit acquis, n° 12), of nog als het recht dat haar rechtskracht put uit het verleden, waarvan het principe vreemd is aan de nieuwe wet (PLANIOL, M., RIPERT, G. en SAVATIER, R., *Traité pratique de droit civil français, Deel I, Parijs. Librairie générale de droit et de jurisprudence, 1952, n° 282*). Het is het recht dat volledig en definitief gerealiseerd is, in tegenstelling tot de verwachting die slechts een volledige, definitieve titel vormt bij haar totstandkoming (DE PAGE. H., *Traité élémentaire de droit civil belge, Deel I, Brussel, Bruylant, 1962, n° 229*).

Wanneer een wetsbepaling van openbare orde, zoals in casu de Vreemdelingenwet, gewijzigd wordt door een wet die ook het karakter van openbare orde heeft, is deze laatste, in principe, toepasselijk op de gevolgen van de voor haar inwerkingtreding tot stand gekomen toestanden, welke zich voordoen of welke voortbestaan na deze inwerkingtreding. (DE PAGE, d. I, nrs. 231bis en 231quinquies; Cass., 8 februari 1957. Pas. 1957, I, 681) Een norm heeft onmiddellijke werking, wanneer hij rechtsgevolgen vastknoopt aan rechtsfeiten die zich voordoen vanaf de inwerkingtreding van de norm. Concreet wil dit zeggen dat de norm uitwerking heeft niet enkel op feiten die zich voordoen na het in werking treden van de wet, maar ook op voordien aangevatte feiten die na de inwerkingtreding nog rechtsgevolgen hebben. Terwijl een aanvraag met het oog op gezinshereniging niet kan worden beschouwd als een onherroepelijk vastgesteld recht of als een definitief geworden toestand. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het Hof van Cassatie bevestigde herhaaldelijk dat er geen enkel subjectief recht op verblijf voortvloeit uit het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging, gelet op het feit dat de bevoegde bestuurlijke overheid ter zake niet over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Zie onder meer Cass. AR C.05.0057.F, 16 januari 2006, J.T. 2006, 391, noot; Pas. 2006, 165; Rev.dr.étr. 2006, afl. 137, 23; Rev.dr.étr. 2006, afl. 139, 470; R.W. 2007-08, 1772:

“ ...

Art. 12bis, eerste en tweede lid, bepaalt dat wanneer een vreemdeling verklaart dat hij zich in een van de in art. 10 vermelde gevallen bevindt, hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst en de documenten waaruit blijkt dat hij voldoet aan de in art. 10 voorgeschreven voorwaarden, ingeschreven wordt in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een document waaruit blijkt dat die aanvraag werd ingediend, en het gemeentebestuur onverwijld de Minister of zijn gemachtigde op de hoogte brengt van die aanvraag en zich van zijn akkoord verzekert.

Uit het geheel van die bepalingen blijkt dat de vreemdeling die zich beroept op het voordeel van voormeld art. 10, een aanvraag moet indienen bij de Minister, die het verblijfsrecht kan weigeren, met name wanneer hij oordeelt dat die vreemdeling de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land kan schaden.

Krachtens art. 12bis, derde lid, wordt de vreemdeling pas tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten indien de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde gunstig is, of indien binnen een termijn van een jaar geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur is gebracht.

Uit die wetsbepalingen blijkt dat de Minister of zijn gemachtigde die uitspraak doen over een aanvraag van een vreemdeling die gegrond is op voormeld art. 10, geen volledig gebonden bevoegdheid hebben maar over een beoordelingsmarge beschikken.

Verweerster heeft bijgevolg geen enkel subjectief verblijfsrecht.

...” (eigen arcering)

Het louter feit dat de aanvraag van verzoekster hangende was, creëert in hoofde van verzoekster dan ook geen definitief of onherroepelijk verblijfsrecht op basis van de oude wet. De Wet van 08.07.2011 was reeds in werking getreden op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid deze terecht toepaste op de door verzoekster gedane aanvraag.

Het eerste middel van verzoekster kan niet worden aangenomen.”

2.3. Voor zover aan de hand van het betoog van verzoekster dat haar aanvraag werd ingediend “voor de inwerkingtreding van deel f van artikel 40 bis, §2” dient begrepen te worden dat het een schending vormt van artikel 40 bis, §2, 2°, f van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om deze wetsbepaling toe te passen op haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart die werd ingediend vóór de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging op 22 september 2011, en aldus een ruimere interpretatie te geven aan artikel 40bis, §2, 2°, f van de Vreemdelingenwet die niet in overeenstemming is met de inhoud van voormelde wetsbepaling, dient de Raad op te merken dat aangezien de voormelde wet van 8 juli 2011 geen overgangsmaatregelen bevat, de betrokken wet en meer bepaald artikel 40 bis, §2, 2° (nieuw) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is op alle hangende aanvragen, zoals die van verzoekster. De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen

rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in zijn werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na zijn inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F), wat in casu niet het geval is. Het doet dus niet ter zake dat de bestreden beslissing betrekking heeft op feiten die dateren van vóór de inwerkingtreding van artikel 40 bis, §2, 2° (nieuw) van de Vreemdelingenwet, gelet op de onmiddellijke toepasselijkheid van de wet van 8 juli 2011, waarbij die bepaling werd ingevoerd (cf. RvS 11 oktober 2011, nr. 215 708).

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 8 en 12 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Tweede middel : Schending van artikel 8 en artikel 12 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, m.n. het recht op eerbiediging van het gezinsleven. De staat is Vrij de toegang en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Dit impliceert de mogelijkheid ontradende sancties op te leggen voor de overtreding van die reglementen. De meest logische is de uitwijzing van de vreemdeling. Die maatregel kan echter onevenredig zijn, wanneer de vreemdeling voldoende sterke persoonlijk of familiale banden heeft in het gastland. (EHRM 15 juni 2006, Shevanova v. Letland) Het is aldus niet vereist dat verzoekende partij gehuwd is of een feitelijke relatie heeft opdat een beëindiging van het verblijfsrecht (en de hieruit volgende uitwijzing) in strijd is met art. 8 EVRM. In casu heeft verzoekende partij voldoende sterke persoonlijke banden met België waardoor de beëindiging van het verblijfsrecht/bevel om het grondgebied te verlaten een rechtstreekse schending inmenging inhoudt in het privé-leven van verzoekende partij. Vooreerst heeft verzoekende partij een feitelijke relatie en heeft zij een huwelijksaangifte gedaan. Het huwelijk werd uiteindelijk niet voltrokken. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou deze persoonlijke en emotionele band met haar partner rechtstreeks schade berokkenen. Verzoeker komt trouwens niet ten laste van de Staat, gezien haar partner een verbintenis tot tenlasteneming heeft getekend. Dat Dat een bevel om het grondgebied te verlaten in casu een rechtstreekse inmenging inhoudt in het privéleven van verzoekende partij en dus een schending uitmaakt van artikelen 12 en 8 van het EVRM.

Toelichting bij dit middel:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare geiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden oef voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 200L Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, "Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst verzoekster vooreerst naar de band die ze heeft met haar partner met wie zij samen een huwelijksaangifte heeft gedaan, een verlovingsfeest had en die een verbintenis tot tenlastenneming van de verzoekende partij heeft ondertekend.

Dat verzoekster ondertussen reeds meer dan één jaar samenwoont met de heer L. (...) wat aangetoond wordt aan de hand van verscheidene getuigenverklaringen.

De bestreden beslissing ontnemt daarenboven de verdere uitbouw van dit leven. Het is niet redelijk te verwachten dat iemand zonder meer en met de constante vrees om opgepakt te worden/opgesloten te worden, een gezins en/of privéleven kan opbouwen.

Naast de psychische repercussies van een illegaal verblijf zijn er immers tevens de materiële repercussies : de altijd aanwezige mogelijkheid om opgesloten te worden, de onmogelijkheid om deel te nemen aan het sociale leven, omdat iedere vereniging niet het risico zal willen lopen om met een illegale en dus niet verzekerbare persoon op te nemen. Daarnaast is er uiteraard de onmogelijkheid om te werken en deel te nemen aan het arbeidsproces.

Verzoekster bewijst dus, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden."

2.5. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"2.2. Betreffende een tweede middel van verzoekster ;

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van artikelen 8 en 12EVRM.

"Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekster geenszins aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden.

Verzoekster slaagt er niet in te staven dat er hoegenaamd sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE. M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993. z.p.)

Verzoekster verwijst naar de relatie met de heer L. (...) en de intentie om in het huwelijk te treden. Zij heeft met de heer L. (...) reeds een huwelijksaangifte ingediend.

De verwerende partij laat vooreerst dat verzoekster de geëigende procedures zoals voorzien in de vreemdelingenwetgeving dient te volgen en dient te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Er dient te worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 dd. 01.06.2006).

"Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 noch 12 EVRM inhoudt ; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist ; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken". (R.v.St. nr. 189.171 dd. 23.12.2008)

Het gegeven dat verzoekster haar intentie om te huwen heeft kenbaar gemaakt, maakt vanzelfsprekend niet dat zij dan plots het recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven.

Terwijl volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State het recht om te huwen, vervat in het art. 12 EVRM, geen beletsel kan vormen voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft (R.v.St. nr. 39.756 dd. 19.06.1992. R.A.C.E. 1992, z.p.).

Zoals in de bestreden beslissing is vermeld, kan verzoekster geen aanvraag gezinshereniging indienen aangezien het voorgenomen huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand op 2.12.2010 en door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen bij vonnis dd. 15.3.2011.

Bovendien werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid reeds een weigeringsbeslissing genomen waartegen een beroep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het beroep bij arrest dd. 21.10.2011 verworpen.

Verzoekster poogt thans om via een andere procedure hetzelfde doel te bereiken. De verwerende partij meent dat er niet is aangetoond dat er sprake is van een effectief gezinsleven, nu het huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.6. Verzoekster kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 12 EVRM aangezien de bestreden beslissing er niet toe strekt hinderpalen op te werpen voor verzoekster om te huwen. Verzoeksters onmogelijkheid om te huwen vloeit voort uit de in punt 1.1. bedoelde beslissing en het in punt 1.2. bedoelde vonnis en heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing .

2.7. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu te verhinderen dat vreemdelingen ten aanzien van wie eerder een beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking werd getroffen uit hoofde van een schijnhuwelijk, uitwijken naar de wettelijke samenwoning om alsnog een verblijf in België te bewerkstelligen.

2.8. Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar Belgische partner in haar land van herkomst een gezinsleven uit te oefenen, waardoor de in het verzoekschrift voorgehouden psychische repercussies van een illegaal verblijf in België ophouden te bestaan. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig reeds toegestaan verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing belet evenmin dat verzoekster een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan indient mocht zij er alsnog in slagen haar voorgenomen huwelijk met haar Belgische partner te voltrekken. De bestreden beslissing belet ook niet dat verzoekster om humanitaire redenen een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indient. De bestreden beslissing strekt er ook niet toe om de persoonlijke en

emotionele band die verzoekster voorhoudt te hebben opgebouwd met haar Belgische partner voorgoed te verbreken.

2.9. Verzoekster, die pas sedert september 2010 in België verblijft, toont met haar betoog inzake de persoonlijke en emotionele band die zij met haar partner heeft opgebouwd en met haar vaag en niet geconcretiseerd betoog aangaande persoonlijke banden die zij met België heeft opgebouwd, niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het willen blijven ontlennen van verblijfsrechtelijke gevolgen aan een band met een persoon die niet kunnen uitmonden is in een huwelijk, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds.

Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.10. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

Derde middel: schending van het redelijkheidsbeginsel:

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2,4, in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3, in fine en Cf. R.V.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Dat verzoekster ten bewijze van de gestelde feiten de genummerde en gebundelde stukken overlegt, waarvan hieronder de inventaris wordt opgegeven;

Dat verzoekster bij dit verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing voegt en zes eensluitend verklaarde afschriften voegt.

Dat de door verzoeker aangevoerde middelen tot nietigverklaring ernstig zijn en de vernietiging van het bestreden besluit wettigen."

2.11. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"2.3. Betreffende een derde middel van verzoekster

In een derde middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij stelt vast dat in het derde middel niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van het redelijkheidsbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekster blijft totaal in gebreke aan te tonen waarom de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Zij is gebaseerd op de correct wettelijke basis. Verzoekster betwist niet dat haar voorgenomen huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het door verzoekster ingestelde beroep werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg afgewezen bij vonnis dd. 15.3.2011.

Verzoekster kan de motieven van de beslissing niet dienstig betwisten.

Haar derde middel mist feitelijke en juridische grondslag."

2.12. De Raad dient op te merken dat verzoekster niet verder komt dan een theoretisch betoog inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel. Het komt de Raad niet toe om aan de hand van de stukken die gevoegd worden aan het verzoekschrift ten behoeve van verzoekster de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel te gaan concretiseren.

Het derde middel is onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA